

Chó Đại

Nguyễn Thanh Đức

Mở mắt, Nâu cảm thấy đau nhức ê ẩm ...Một bên mép chèm nhẹp nước dãi ,Nâu gượng đứng dậy nhưng chỉ vài bước chân là nó nhận ra sợi xích thít chặt vào cổ còn đầu kia quấn một vòng quanh gốc cây. Nó không hiểu vì sao lại bị đối xử như vậy, không hiểu nên nó tức tối vùng vẫy cố dứt bỏ sợi xích mưu tìm sự tự do. Nó lông lộn, tru lên từng chập.

Đáp lại, chỉ có những ánh mắt hướng về nó đầy nghi hoặc, sợ hãi. Nó thất vọng, chẳng ai hiểu nó cả. Thỉnh thoảng những đứa trẻ lại la toáng lên:

-Chó đại, chó đại !

Nâu mừng rỡ tưởng có nghe qua từ này nhưng vẫn không nhớ ra. Ruồi nhặng bắt đầu vo ve, nó cố lắt đầu xua đuổi. Mỗi lúc này, Nâu mới nhận ra thân nó bị nhiều vết đánh bầm dập, tương máu.

Trọng từ ngoài tay thọc túi quần, lững thững bước vào. Từ xa, Nâu đã nhận ra cái mùi khó chịu của Trọng. Phảng phất trong người Trọng tỏa ra cái mùi mà đồng loại của Nâu đã chết một cách thê thảm để rồi lọt vào đôi môi mỏng dính kia. Thảo nào Tí đã gọi đùa là Trọng Chó!

Nâu gầm gừ, đi xa trong khoảng sợi xích cho phép. Giá mà được tự do, điều đầu tiên mà Nâu làm là dạy cho Trọng Chó một bài học.

Thấy Tí bước ngang chỗ mình Nâu vẫy đuôi trông chờ, nhưng trái với sự chờ đợi của Nâu, Tí bước thẳng thậm chí còn lảng tránh khi Nâu chồm lên mừng rỡ.

Nâu thất vọng ê chề. Trong nhà, Nâu thân với Tí nhất, tên Nâu cũng của Tí đặt cho, Nâu cũng là bộ lông của nó. Tí đem Nâu về từ lúc chưa cai sữa mẹ. Tí chăm chút từng ly từng tí ... vậy mà không hiểu tại sao Tí lại thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy. Nâu đi một vòng quanh gốc cây, bắt giặc bắt rên ư ừ. Đau vì thể xác và cho cả sự ruồng bỏ .

Nó là một con chó khôn. Trong nhà, ai cũng nói nó như vậy. Nâu cuộn tròn tưởng nhớ lại. Trong xóm này những đứa hay trộm gà bắt vịt đều phải dè chừng nó, bởi xớ rớ là cầm chắc lãnh theo.

Người ta đổ cho nó một ít nước, không phải trong cái thau thường ngày mà được thay bằng hũ sành nhỏ sứt miệng mà Nâu đào được sau vườn. Mỗi đến chiều, người ta mới đổ cơm cho nó. Ăn xong Nâu ngược mõm ra đường chờ trời tối.

Mọi ngày trước, giờ này Nâu đã đùa giỡn với ả Bin, tên của con mèo. Hai đứa lăn lộn khắp sân. ả Bin thật lười biếng và lảm chuyện. Đang đùa nhưng hễ ả nổi cáu lên là Nâu lãnh đủ. Không ít lần mũi Nâu rách toạt vì móng vuốt của ả Bin ... Hơn bao giờ hết, Nâu ngong ngóng ả Bin nhưng nó biến đi đâu mất. Không ai chơi, Nâu cũng buồn, nhất là sợi xích trên cổ đã cách ly với tự do.

Trời càng khuya càng trong, những ánh sao bên trên nhấp nháy như cười cợt vào mũi Nâu, cười vào sự tù túng của Nâu. Chiếc vòng trên cổ khiến Nâu nhột nhột khó chịu. Thả tôi ra, thả tôi ra !!!

Đêm thanh vắng bật lên tiếng tru kéo dài. Không ai hiểu nghĩa tiếng tru đượm vẻ thê lương. Âm thanh rên rĩ kéo dài suốt đêm trường.

Lại một ngày nữa trôi qua, ả Bin vẫn bất tâm. Vết thương dưới ánh nắng trở nên rất, buốt . Ruồi nhặng bâu vào dường như làm lở loét trở lại vết thương đã kín miệng. Nâu thè lưỡi dãi nhót nhều lòng thông. Chẳng ai thèm đoái hoài đến nó nữa. Đã hai ngày trôi qua cảnh lúc nó càu càu bần. Khi Trọng Chó bước ngang Nâu vụt chồm dậy, chợt nhớ ra hẳn là nguyên nhân mọi chuyện mà Nâu đang gánh chịu.

Trong đám bạn bè của Tí, Trọng Chó có vẻ gian manh hơn tất cả. Từng cái liếc, cái nhìn, đến từng cử động. Linh giác báo cho Nâu phải dè chừng con người này.

Cho đến chiều hôm ấy, điều Nâu tiên liệu đã không lầm. Nâu đang thu mình dưới gầm tủ tránh cái nóng bên ngoài. Trọng bước vào nhà lúc ấy vắng tanh. Nâu nằm im theo dõi những bước chân dạo tới, dạo lui và cuối cùng tiến về chiếc tủ mà Nâu đang nằm. Nâu thò đầu ra vừa lúc Trọng thò tay lôi ra bình rượu lẹ tay nhét vào túi quần. Nâu biết chiếc bình này bởi ba của Tí hay đem ra khoe với khách, dường như nó quý lắm. Nâu vụt nhào ra nhảy phóc tấp vào tay Trọng.

-Bỏ lại , bỏ lại ! Nâu la lớn.

Người ta nghe Trọng la oai oái:

-Chó đại, chó đại!

Mặc kệ, Nâu vẫn lăn xả vào. Trọng vớ được cây gậy quật tới tấp vào Nâu. Cuối cùng Trọng phang một cây trúng mõm. Nâu quị xuống ...

Trong nhà, Trọng chìa bàn tay quần đầy băng bảo Tí:

-Tao mới qua Pasteur chích hai mũi thuốc cho chắc ăn. E rằng nó bị bệnh dại quá. Tội nghiệp ...nhưng trời nóng bức thế này!

-Đề xem sao! Người ta bảo hễ chó bị bệnh dại, sau ba ngày tự dưng biếng ăn rồi chết. Trước giờ nó khôn lắm mà!

Trọng cười mũi:

-Khôn là một chuyện, dại là cái bệnh, đến mùa không khéo e còn mang họa nhiều với nó.

Tí lùng khùng :

-Tiếc thật, hiếm khi kiếm được một con như nó.

Tối hôm đó Nâu linh cảm chuyện chẳng lành. Nó không kêu réo, héch mũi lên trời, thỉnh thoảng liếm nhẹ các vết thương. Tự dưng nó thấy tiếc một điều gì. Trên mảnh sân nhỏ này bao nhiêu năm nó đã sống. Tối đến khi nhà đóng cửa thì nó nhảy ra, mùa hè thì mát mẻ, tránh được sự oi bức; mùa đông thì đã có sẵn chiếc bao bố lót sẵn ở một nơi khuất gió.

Bầu trời vẫn trong, các sao trời vẫn nhấp nháy như muôn thửa nhưng Nâu không còn cảm thấy đó là sự tươi tắn mà là một sự đồng cảm xa xôi nào đó. Tất cả chỉ vì nó không nói được để rồi hứng chịu lấy, hậu quả chính là sự bất an đang day dứt.

Một bóng trắng từ trên nóc nhà chườn xuống, Nâu nhận ra ả Bin. Nó lại gần cọ vào người Nâu cất tiếng ghê ghẹo. Trông nó đáng thương hơn bao giờ hết. Mèo chó hòa bình với nhau, đáng tiếc là không có gì trường tồn.

Trời hừng đông rồi sáng dần. Nỗi lo ngại càng lúc càng tăng dần trong Nâu. ả Bin đi đâu mất, khi quay lại với một con chuột trên miệng. Con chuột đầu tiên mà Bin bắt được. Nó thả cho Nâu, Nâu nhăm nháp có lệ, sự ăn uống không phải là vấn đề chính trong lúc này.

Nhìn chỗ thức ăn còn nguyên, Tí lắc đầu buồn bã, Nâu vẫy đuôi, thấy thương nhưng Tí vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Đến trưa Trọng chó đến tay bông theo một chú cún. Nỗi nghi ngại của Nâu thành sự thật.

Sự xuất hiện của Cún con đồng nghĩa với sự kế thừa. Còn Nâu ?

Đang kia sau một hồi chờ đợi, thấy Tí gật đầu. Trọng dẫn môi cười hề hả, ra chiều đắc ý lắm. Lần đầu tiên trong mấy ngày qua Tí trở lại bên Nâu vuốt ve nó. Ánh mắt Tí đượm vẻ xót xa, quyến luyến. Nâu liếm tay Tí, không nỡ xa rời, mắt nó cũng ươn ướt ...

Tí xách xe ra khỏi nhà, Trọng Chó dẫn thêm một người nữa đến, trên tay hờm sẵn chiếc thòng lọng.

Nâu vụt chồm dậy. Bao nhiêu cảm hờn vụt đổ dồn cả lên mắt. Nó nhe nanh gầm gừ. Hơn bao giờ hết nó hiểu cái chết đã cận kề.

Chiếc thòng lọng bay một cách điệu nghệ tránh khỏi hai hàm răng. Trên tay ông tre vụt quật trở lại. Đầu Nâu lọt thỏm vào sợi dây

Người kia nắm ông tre rút mạnh. Trọng luồn ra sau chụp lấy hai chân bẻ téo. Sợi dây thắt chặt liền sau đó ... Một loáng sau, Nâu nằm co quắp giữa một đám đồng bu lại hiếu kỳ.

Trọng cười toét miệng đá vào bụng Nâu:

-Mập quá chứ hả?

-Và một giá quá hời!

Trước lúc bao tải chụp vào đầu, Nâu nhác thấy ả Bin xù lông một cách dữ tợn và chú Cún run rẩy một cách thảm hại dưới chân tường.

Nâu bị treo bổng lên một thân cây. Trọng Chó quơ dao một cách mềm mại trước mũi Nâu, lầm bầm: - Mày là một con chó khôn, nhưng khôn quá hóa dại. Mày cắn tao, tao nhai thịt mày, bí mật chỉ có mày biết.

Tiếng nói dứt là mũi dao đâm thẳng vào cổ. Trước lúc mê mui, Nâu còn nghe:

- Chó dại!